

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **T. K.**, zastoupený Mgr. Kamilem Fotrem, advokátem se sídlem Náchodská 67/760, Praha 9 - Horní Počernice, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2014, č. j. KUOK 88338/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka Olomouc ze dne 16. 3. 2017, č. j. 60 A 8/2014 – 50,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Přerova ze dne 4. 7. 2014, č. j. MMPr/080956/2014/OF, byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto přestupku se dopustil tím, že dne 28. 4. 2014 v 16:29 hod. v obci Horní Moštěnice, po ul. 9. května ve směru na Přerov, jako řidič vozidla Chevrolet Camaro, registrační značky (spz) X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci (50 km/h) a bylo mu naměřeno laserovým

silničním rychloměrem microDigiCam LTI 78 km/h, po odpočtu nejvyšší možné toleranční odchylky (3 km/h) 75 km/h, čímž porušil ustanovení § 18 odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu. Policejní hlídka DI PČR Přerov při kontrole zjistila, že se žalobce skutku dopustil opakovaně v období dvanácti po sobě jdoucích měsíců, když za obdobné jednání byl pravomocně postižen dne 23. 3. 2014. Za tento přestupek byla žalobci udělena pokuta ve výši 3.000 Kč, zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 2 měsíce, a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalovaný jej v záhlaví označeným rozhodnutím změnil tak, že mezi slova „po ul. 9 května“ a „ve směru na Přerov“ doplnil slova „u domu č. 108“. Ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci. Krajský soud ji jako nedůvodnou zamítl.

[4] Soud se v prvé řadě vypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. K tomu uvedl, že dle judikatury správních soudů se o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nejedná v případě, kdy správní orgán konkrétně neodpoví na každou dílčí námitku účastníka. Podstatné je, zda se správní orgán vypořádal v odůvodnění se všemi základními námitkami, které účastník vznesl, respektive zda se vypořádal s obsahem a smyslem těchto námitek. Absence odpovědi na ten či onen jednotlivý argument účastníka tedy nezpůsobuje vždy jeho nezákonnost nebo nepřezkoumatelnost.

[5] K námitce žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu absence podkladů o měření rychlosti v souladu se zákonem soud uvedl, že tato je pouze spekulativní, neboť žalobce neuvedl žádná konkrétní skutková tvrzení. Soud dále odkázal na důkazy, ze kterých správní orgán I. stupně dovodil souladnost měření se zákonem včetně odkazu na konkrétní část rozhodnutí, kde se správní orgán touto otázkou zabýval, a uzavřel, že závěr správního orgánu o souladnosti měření s návodem k obsluze není nepřezkoumatelný.

[6] Žalobce dále namítal, že nebyly splněny podmínky pro ústní jednání bez přítomnosti žalobce dle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“), neboť jeho zástupce se z jednání včas a řádně omluvil a požádal o odročení jednání. K této námitce soud nejdříve zrekapituloval obsah správního spisu týkající se této otázky a poté uvedl, že aby se jednalo o náležitou omluvu, musí v ní být dostatečně konkrétním způsobem předestřen důvod, pro který není možná účast na jednání a tento je třeba doložit. Zároveň musí být omluva učiněna bezodkladně po vzniku překážky, která brání v účasti na jednání. Soud se ve svém hodnocení ztotožnil se správními orgány obou stupňů, které se touto otázkou dle jeho názoru pečlivě zabývaly a přesvědčivě odůvodnily svůj závěr. Osoba, která se správnímu orgánu za žalobce omlouvala, nijak nedoložila, že je oprávněna za žalobce jednat, a před konáním jednání nesdělila správnímu orgánu důvod své omluvy v rozsahu, že by jeho pravdivost byl správní orgán alespoň vlastními silami schopen ověřit. Krajský soud také odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 68/97, který judikoval, že časová kolize zástupce mezi zastupováním při různých jednáních zpravidla není dostatečným důvodem k odročení jakéhokoliv již nařízeného procesního úkonu. Omluva byla navíc učiněna až po 7 dnech ode dne, kdy zástupce převzal zmocnění k zastupování, nelze ji tedy hodnotit ani jako bezprostřední.

[7] Dále soud posuzoval námitku, že žalobci nebylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř."). Zde soud poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 As 19/2005 – 71, kde je zdůrazněno, že obviněný z přestupku musí být srozuměn s tím, že u jednání, k němuž je předvoláván, bude věc nejen projednána, ale i rozhodnuta, tudíž v případě, že se nedostaví k ústnímu jednání, připravuje sám sebe o možnost se s podklady pro rozhodnutí seznámit.

[8] Soud uvedl, že vydání rozhodnutí až po ústním jednání s určitou časovou prodlevou sice představuje vadu řízení, ovšem tato vada zpravidla, ani v tomto konkrétním případě, nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Správní orgán v tomto případě rozhodl s odstupem jednoho týdne od ústního jednání, ze spisu však vyplývá, že zjišťování skutkového stavu bylo uzavřeno při ústním jednání a správní orgán po jeho skončení již neopatřil další podklady a nečinil úkony, k nimž by se žalobce mohl vyjadřovat. Soud tedy uzavřel, že žalobce se v nyní projednávaném případě sám možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí zbavil a že žalobce nebyl vzhledem k neexistenci dalších podkladů postupem správního orgánu nijak zkrácen na svém právu dle § 36 odst. 3 správního řádu.

[9] K námitce žalobce, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav týkající se obdobného přestupku žalobce v posledních dvanáct měsících, soud uvedl, že registr řidičů je informačním systémem veřejné správy, tedy zákonnou evidencí, jíž svědčí presumpce správnosti.

[10] Závěrem soud zhodnotil námitku žalobce o nesprávnosti měření rychlosti. Žalobce opakovaně poukazoval na možná pochybení, k nimž mohlo při procesu měření dojít, neuvedl však žádné konkrétní skutkové okolnosti, které by svědčily o tom, že k některé z variant, kdy k vadnému výstupu z měřicího zařízení může dojít, v posuzované věci skutečně došlo. Tuto námitku tedy soud odmítl jako spekulativní a k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 - 50.

II. Kasační stížnost

[11] Žalobce (stěžovatel) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností.

[12] Stěžovatel zaprvé napadá nezákonnost napadeného rozsudku, neboť ten měl dle jeho názoru napadené správní rozhodnutí žalované zrušit jakožto nepřezkoumatelné.

[13] Tvrdí, že soud chybně označil jeho námitky ohledně toho, zda měření rychlosti proběhlo v souladu s návodem k obsluze jako nekonkrétní, neboť dle názoru soudu chyběla skutková tvrzení, o která by žalobce svoje námitky opřel. Toto stěžovatel odmítá, když uvádí, že poukazoval na konkrétní stranu a popis způsobu měření, normovaný výrobcem měřiče rychlosti. Dále polemizoval o správnosti výsledku měření rychlosti, neboť ze snímku pořízeného měřičem rychlosti je zřejmé, že se zde nalézá další vozidlo, které je před vozidlem žalobce. Dle stěžovatele tedy nebyl najisto prokázán skutkový stav, ze kterého žalovaný vycházel a soud přesto žalobu zamítl.

[14] Stěžovatel dále namítá, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, neboť není zřejmé, z jakých konkrétních důvodů žalobu stěžovatele zamítl.

[15] Dle stěžovatele soud neuvedl, z jakých důvodů dospěl k závěru, že stěžovatelova tvrzení ohledně správnosti měření byla pouze obecná, dále že postup žalovaného ohledně jednání v nepřítomnosti stěžovatele vyhodnotil soud tendenčně jako správný, přičemž stěžovatel poukazuje na to, že nevzal v úvahu nemožnost udělení substitučního oprávnění z důvodu nutnosti zastoupení specialistou na přestupkové řízení, ani zásadu spolupráce ve správním řízení. Dále namítá, že soud dospěl k závěru, že zákonné podmínky pro jednání bez přítomnosti žalovaného byly splněny, aniž vyložil, jak k takovému závěru došel, což učinilo jeho závěry nepřezkoumatelnými.

[16] Další námitka stěžovatele spočívá v nesouhlasu s posouzením časového odstupu, mezi ústním jednáním a vydáním rozhodnutí správním orgánem. Stěžovatel namítá, že před vlastním vydáním rozhodnutí se správní orgán dozvěděl nové informace, zejména mu byla doručena plná moc zástupce stěžovatele a podklady o vadném tachometru vozidla. Tyto písemnosti mohly, a dle stěžovatele také měly, mít vliv zejména na úvahy správního orgánu o subjektivní stránce přestupku. Soud tedy dle stěžovatele nesprávně vyhodnotil, že stěžovatel nebyl krácen na svých právech, ačkoliv mu nemohlo být zřejmé, kdy přesně správní orgán vydá rozhodnutí ve věci a také svůj závěr dostatečně neodůvodnil.

[17] Závěrem stěžovatel namítá, že soud ve svém rozsudku shledal jeho námitky týkající se procesu měření rychlosti spekulativními, neboť neuvedl žádná konkrétní skutková tvrzení. Proti tomu stěžovatel uvádí, že jak v doplněném odvolání proti správnímu rozhodnutí, tak v replice žaloby konkrétně předestírá, proč má za to, že měření je nesprávné. Jsou to zejména skutečnosti, že na obrazovém výstupu z měření se nalézají dvě vozidla a obraz je nejasný. Dále dle stěžovatele okolnost, že policisté jsou zařazeni ke službě dopravní policie, nemusí nutně znamenat, že jsou řádně proškoleni k ovládání měřiče a že jej použili v souladu s návodem k obsluze. Soud tedy dle stěžovatele dostatečně neodůvodnil, z jakého důvodu považuje námitky stěžovatele pouze za spekulativní, ani proč odkazuje bez dalšího na rozsudek Nejvyššího správního soudu, vzhledem k tomu, že si musí být vědom toho, že v tomto případě je situace poněkud odlišná. Soud tak učinil svůj rozsudek dle názoru stěžovatele nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Kasační stížnost je projednatelná, na základě posouzení uvedeného níže však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že není důvodná.

[19] Stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost jak správního rozhodnutí žalovaného, tak rozsudku krajského soudu. S ohledem na to, že v případě nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí by se automaticky stal nepřezkoumatelným i rozsudek krajského soudu, zabýval se Nejvyšší správní soud nejdříve námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného.

[20] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 2 Afs 203/2016 - 51). Podobně je např. již zmíněným rozsudkem č. j. 2 Ads 58/2003 –

75 vymezena nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost tak, že za nesrozumitelné je třeba obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.

[21] Stejná kritéria se uplatní i při přezkumu správního rozhodnutí.

[22] K nepřezkoumatelnosti rozsudků správních soudů i rozhodnutí správních orgánů je pak Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[23] Stěžovatel nejdříve namítal vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu, pro niž měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit, neboť žalovaný vzal dle stěžovatele za prokázaný skutkový stav, který ale ze spisového materiálu nevyplývá – chybí podklady pro posouzení, zda měření rychlosti proběhlo v souladu s návodem k obsluze.

[24] S touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožňuje a odkazuje k tomu na posouzení věci krajským soudem na straně 5 rozsudku, kde uvádí, že správní orgán I. stupně dovodil souladnost měření s návodem k obsluze zejména z tvrzení samotných policistů, která jsou zachycena v úředních záznamech, a dále ze skutečností vyplývajících ze samotného záznamu z předmětného měřicího zařízení, tj. z umístění záměrného kříže, absence dalších zaměnitelných vozidel a vůbec ze skutečnosti, že měřicí zařízení záznam o měření vydalo. Na základě těchto skutečností krajský soud správně uzavřel, že tvrzení o souladnosti měření s návodem k obsluze nepřezkoumatelné není. K tomu lze dodat, že součástí správního spisu je i ověřovací list předmětného měřicího zařízení, který prokazuje, že měřicí zařízení má požadované metrologické vlastnosti.

[25] Dále lze s krajským soudem souhlasit v tom, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu neuvedl žádné konkrétní skutkové okolnosti, o které by opíral svůj závěr o tom, že správní orgán neměl podklady pro závěr o souladu průběhu měření s návodem k obsluze měřicího zařízení. Veškeré námitky, které v odvolání stěžovatel uváděl, byly obecného charakteru nebo se s nimi žalovaný v rozhodnutí vypořádal (viz strana 5 rozhodnutí). K dalším námitkám stěžovatele, které v kasační stížnosti zopakoval, lze odkázat na odstavce [31] a [32] tohoto rozsudku, kde se ke stejným námitkám Nejvyšší správní soud vyjádřil v rámci přezkumu nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu.

[26] Kromě nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného namítal stěžovatel v kasační stížnosti též nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, a to prakticky v celém jeho rozsahu, konkrétně pak z jakého důvodu shledal soud rozhodnutí žalovaného přezkoumatelným, dále nedostatečné odůvodnění závěrů soudu při vypořádání se s námitkami, které se týkaly jednání v nepřítomnosti žalobce v rámci řízení před správním orgánem prvního stupně, dále pak nemožnosti stěžovatele seznámit se s podklady pro rozhodnutí dle § 36 odst. 3 s. ř. a nakonec nesprávnosti měření rychlosti.

[27] K otázce, z jakého důvodu shledal soud rozhodnutí žalovaného přezkoumatelným, Nejvyšší správní soud odkazuje na odstavec [24], kde jsou tyto důvody rozvedeny. Pro

úplnost opakuje, že s argumentací krajského soudu se plně ztotožňuje a považuje ji za dostatečně odůvodňující jeho závěr.

[28] K námitce nepřezkoumatelnosti ohledně jednání bez přítomnosti stěžovatele Nejvyšší správní soud uvádí, že neshledal v postupu krajského soudu žádné pochybení a plně se s ním ztotožňuje. Krajský soud ve svém rozsudku nejdříve srozumitelně vyložil fakta, jak vyplývala ze správního spisu, a poté uzavřel, že osoba, která správnímu orgánu zaslala omluvu z nařízeného jednání, až do jednání samého nijak nedoložila, že byla oprávněna za stěžovatele jednat, a dále že omluva nebyla dostatečná, neboť neumožňovala správnímu orgánu si kolizi nařízených jednání vlastními silami ověřit, natož, aby toto tvrzení bylo jakýmkoliv způsobem v omluvě doloženo. Omluvu nebylo možno posoudit ani jako bezprostřední, vzhledem k tomu, že zástupce převzal zastupování dne 17. 6. 2017, tedy týden před nařízeným jednáním. Ačkoliv se krajský soud v posuzování splnění podmínek pro jednání bez přítomnosti žalobce dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích ztotožnil s hodnocením obou správních orgánů, nelze tvrdit, že svoje rozhodnutí nezdůvodnil. Této otázce se soud v rozsudku pečlivě věnoval zejména na stranách 8 a 9 a svůj závěr přesvědčivě odůvodnil.

[29] Další námitkou stěžovatel brojil proti tomu, jakým způsobem soud odůvodnil svůj závěr, že nebylo porušeno stěžovatelovo právo seznámit se s podklady pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 s. ř. Stěžovatel namítá, že před vlastním vydáním rozhodnutí se správní orgán dozvěděl nové informace, zejména mu byla doručena plná moc pro zastupování stěžovatele a také podklady o vadném tachometru vozidla.

[30] Nejvyšší správní soud judikoval, že: *„účelem § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován.“* (rozsudek ze dne 26. 2. 2010, čj. 8 Afs 21/2009 – 243, č. 2073/2010 Sb. NSS).

[31] Je třeba, aby byl účastník řízení o svém právu poučen a v souladu s ustálenou judikaturou nestačí, pokud dal správní orgán účastníku řízení možnost vyjádřit se k podkladu rozhodnutí toliko v oznámení o zahájení správního řízení, tj. teprve před samotným započetím zjišťování podkladů pro správní rozhodnutí (viz např. rozsudek ze dne 17. 12. 2003, č. j. 5 A 152/2002, či rozsudek ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002, publikováno pod č. 303/2004 Sb. NSS).

[32] V obdobném případě, jako je nyní posuzovaný, se však Nejvyšší správní soud vyjádřil také ke specifické povaze přestupkového řízení právě ve vztahu k právu na seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 s. ř. Uvedl, že: *„specifikum řízení o přestupku spočívá v tom, že je vždy třeba nařídit jednání (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích). Při něm se provádí dokazování, obviněný z přestupku má právo vyjádřit se k důkazům, ke skutečnostem, jež se mu kladou za vinu, seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění. Realizace práv upravených § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a § 36 odst. 3 správního řádu se tak pravidelně odehrává buď ještě před konáním ústního jednání, nebo v jeho průběhu. Jakmile je přestupek při ústním jednání v dostatečném rozsahu projednán, vydá správní orgán rozhodnutí ve věci. Ústní jednání přitom může proběhnout v nepřítomnosti obviněného z přestupku (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích).“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2017, č. j. 1 As 24/2013 - 28).

[33] Vzhledem k tomu, že v přestupkovém řízení je obvykle rozhodnuto již při ústním jednání, je zřejmé, že je ústní jednání často také poslední moment, kdy se obviněný může seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí. V případě, že se k ústnímu jednání bez náležité omluvy nedostaví a to proběhne v jeho nepřítomnosti, může snadno nastat situace, kdy obviněný nebude mít možnost se s podklady seznámit. S takovým následkem však musí být srozuměn a zejména o něm musí být správním orgánem jasně poučen.

[34] V současném případě bylo v oznámení o zahájení řízení a předvolání obviněného k ústnímu jednání uvedeno poučení, které sice obsahovalo informaci o právu dle § 36 odst. 3 s. ř., jednalo se však pouze o citaci zákonného ustanovení, tedy poučení obecné, nekonkretizované žádnými dalšími skutečnostmi, které by se vztahovaly k projednávanému případu. Nebyla v něm stanovena žádná časová mez či datum, do kdy by se mohl obviněný s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit, ani informace o tom, že může být jeho věc rozhodnuta při ústním jednání. Z takového poučení nemohl stěžovatel tyto pro něj zásadní informace seznat.

[35] Postupem správního orgánu I. stupně, tedy bylo porušeno stěžovatelovo právo na seznámení se s podklady pro rozhodnutí.

[36] Vzhledem ke skutečnosti, že v dalším průběhu řízení před správními orgány, kdy měl možnost se k podkladům vyjádřit, ani v žalobě proti rozhodnutí neuvedl stěžovatel žádné dostatečně konkrétní námitky vůči podkladům shromážděným správním orgánem prvního stupně, uzavírá Nejvyšší správní soud, že nedostatečné poučení je vadou řízení, která však v konkrétním případě neměla vliv na zákonnost rozhodnutí.

[37] Dále krajský soud uvedl, že ačkoliv vydání rozhodnutí s určitou časovou prodlevou až po ústním jednání představuje procesní vadu, tato však nemá za následek nezákonnost rozhodnutí, neboť zjišťování skutkového stavu bylo uzavřeno již při ústním jednání a po jeho ukončení správní orgán neopatřil další podklady, k nimž by se žalobce mohl vyjadřovat. I tento závěr učinil v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 4. 10. 2007, č. j. 4 As 4/2007 - 46, rozsudek ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 128/2014 - 26 či rozsudek ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010 - 76) a není ani důvod se od ní odchýlit. Nejvyšší správní soud dodává, že v daném případě byly jedinými dalšími materiály založenými ve správním spise v období od ústního jednání do vydání rozhodnutí přípis s dodatečnou omluvou zástupce stěžovatele a plná moc, tedy dokumenty zaslané buď stěžovatelem, nebo jeho zástupcem, se kterými musel být stěžovatel seznámen. Lze tedy uzavřít, že krajský soud posoudil tuto otázku správně a svůj závěr v napadeném rozsudku náležitě odůvodnil.

[38] Co se týče námitky vztahující se k měření rychlosti a s ním souvisejícími možnými vadami, uvádí Nejvyšší správní soud, že přestože se k nim krajský soud vyjádřil jen stručně, jsou jeho závěry podložené a správné. Námitky žalobce z repliky k vyjádření žalovaného sestávají z opisu pasáží návodu k obsluze měřicího zařízení, na základě kterých dovozuje, že povinností správního orgánu je prokázat, že žádná z tvrzených variant chyb nenastala. Stejnou povahu má i námitka nedostatečného proškolení policistů ovládajících měřicí přístroj. Krajský soud v odůvodnění rozsudku argumentoval zejména odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 - 50, který uvádí, že: *„obecně vzato nelze vyloučit, že při měření rychlosti jedoucího automobilu silničním*

laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI může dojít k chybě měření v důsledku zasažení překážky mezi stanovištěm rychloměru a měřeným vozidlem měřicím laserovým paprskem. K tomu, aby tuto možnost musel v řízení o přestupku správní orgán zkoumat, však musí existovat konkrétní skutkové důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o bezvadnosti výsledku měření [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích].“ Tento je na projednávanou situaci plně aplikovatelný. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neoznačil žádné skutečnosti, které by mohly zpochybnit správnost měření, nebyl důvod, aby správní orgán měření v této souvislosti zpochybňoval a prověřoval.

[39] K proškolení policistů krajský soud uvedl, že vzhledem k tomu, že byli zařazeni ke službě v dopravním odboru, lze jejich způsobilost k těmto úkonům presumovat. Této otázce se ostatně ve svých rozhodnutích věnovaly již oba správní orgány. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že i zde lze analogicky užít výše zmíněnou judikaturu. Vždy existuje možnost, že lidský faktor může chybovat při výkonu svých povinností. Takovou chybu nicméně nelze presumovat a požadovat po správním orgánu, aby v rámci dokazování prokázal opak, pokud neexistují konkrétní skutkové okolnosti či indicie nasvědčující tomu, že měření neproběhlo správně. V nyní projednávaném případě však takové okolnosti nevyšly najevo a stěžovatelovy námitky byly opakovaně s náležitým odůvodněním vyvráceny.

[40] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného posouzení konstatuje, že při zkoumání napadeného rozhodnutí neshledal, že by bylo nepřezkoumatelné, ani nezjistil jinou vadu, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[41] Vzhledem k tomu, že všechny kasační námitky stěžovatele se vztahovaly k nepřezkoumatelnosti a byly vypořádány, konstatuje Nejvyšší správní soud, že stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[42] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. září 2017

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu